

1

Hun venter på et svar, men Elias vet ikke hva han skal si. Det fins ikke noe svar som ville gjøre henne fornøyd. I stedet stirrer han på hendene sine. De er så bleke at hver eneste blodåre er synlig i det skarpe lyset fra taklampen.

«Elias?»

Hvordan holder hun ut å jobbe på dette patetiske, lille kontoret med alle permene, de trøtte pottplantene og utsikten over skolens parkeringsplass? Hvordan holder hun ut med seg selv?

«Hva har du selv å si, da?» gjentar hun.

Elias løfter blikket og ser på rektor. Det er klart hun holder ut. Folk som henne har sin selvfølgelige plass i denne verden. De gjør alltid det som forventes, det normale. Framfor alt er de overbevist om at de sitter inne med løsningen på alle problemer. Løsning nummer én: Pass inn og følg reglene. Som rektor er Adriana Lopez dronning over en hel verden som bygger på den filosofien.

«Denne situasjonen gjør meg svært bekymret,» sier hun, men Elias merker at hun egentlig er sint. Sint for at han ikke bare kan ta seg selv i nakken. «Det har ennå ikke gått tre uker av terminen, og du har allerede åtti prosent fravær. Jeg tar opp dette med deg nå, så du ikke risikerer å miste fotfestet helt.»

Elias tenker på Linnéa. Det pleier å hjelpe, men nå husker han bare hvordan de skrek til hverandre i natt. Det gjør vondt å tenke på tårene hennes. Han kunne ikke trøste henne, for det var han som hadde forårsaket dem. Kanskje hun hatet ham nå.

Linnéa er den som holder mørket borte. Den som får ham til

å styre unna utveiene. Barberbladet som gir ham kontroll over angsten for en stund. Potrøykingen som får ham til å glemme den. Men i går klarte han ikke å stå imot, og Linnéa oppdaget det, selvfølgelig. Og nå kan det hende at hun hater ham.

«Det er annerledes her på videregående,» fortsetter dronningen. «Du har større frihet, men det er frihet under ansvar. Det er ingen som kommer til å dulle med deg. Det er helt opp til deg hvordan du vil at resten av livet ditt skal se ut. Det er her det avgjøres. Hele framtiden din. Vil du virkelig bare kaste den bort?»

Elias blir nesten lattermild. Tror hun virkelig på dette pisspreiket? Han er ikke et menneske for henne, bare enda en elev som har «falt litt utenfor». Han kan umulig ha problemer som ikke kan forklares med «pubertet» og «hormoner». Det eneste som hjelper er «faste regler» og «tydelige grenser».

«Jeg kan jo gå opp som privatist.»

Det bare glapp ut av ham. Munnen til rektor blir til en smal strek.

«Selv som privatist trenger du gode arbeidsvaner.»

Elias sukker. Dette møtet har vart for lenge allerede.

«Jeg vet det,» sier han uten å møte blikket hennes. «Jeg vil faktisk ikke surre bort alt. Jeg hadde tenkt at videregående skulle bli en ny start for meg, men det ble vanskeligere enn jeg hadde trodd ... Jeg ligger jo så langt etter de andre. Men jeg skal klare det.»

Rektor ser forbauset ut. Så lyser hun opp i et smil, det første naturlige smilet under hele møtet. Elias har sagt akkurat det hun vil høre.

«Bra,» sier hun. «Du kommer til å merke at når du først har bestemt deg for å ta deg sammen, går alt av seg selv.»

Hun bøyer seg fram, plukker bort et hårstrå fra den svarte genseren til Elias og snurrer det mellom fingrene. Hårstrået glinser i sola som skinner inn av vinduene. Litt lysere ved roten, der den naturlige hårfargen hans har vokst ut en centimeter. Adriana Lopez

stirrer fascinert, og Elias får en uhyggelig følelse av at hun kommer til å putte det i munnen og begynne å tygge på det.

Hun ser blikket hans og legger forsiktig hårstrået i papirkurven. «Unnskyld, jeg er litt pedantisk av meg,» sier hun.

Elias smiler på en måte som kan bety hva som helst, for han vet ikke riktig hva han skal svare.

«Men da tror jeg vi er ferdige for i dag,» sier rektor.

Elias reiser seg, åpner døren og går ut. Døren glir ikke helt igjen bak ham. Han snur seg for å lukke den og får et glimt av rektor der inne.

Hun bøyer seg over papirkurven og fisker opp noe med de lange, slanke fingrene sine. Dette noe lar hun gli ned i en liten konvolutt som hun etterpå lukker.

Elias blir stående, usikker på hva han egentlig har sett. Han stoler ikke på sine egne sanser lenger, ikke etter de siste dagene. Hvis det ikke hadde vært så vanvittig, ville han ha trodd at det var det hårstrået hun nettopp hadde plukket bort fra genseren hans.

I samme øyeblikk titter rektor opp. Blikket hennes hardner før hun presser fram et smil.

«Var det noe mer?» spør hun.

«Nei,» mumler Elias og dytter igjen døren.

Idet den lukker seg med et klikk, føler han en nesten irrasjonell lettelse, som om han har sluppet unna noe livsfarlig.

Skolen er tom og stille. Det føles unaturlig. For bare en halv time siden da han gikk inn på rektors kontor, vrimlet det av elever.

Elias slår nummeret til Linnéa mens han dunderer ned vindeltrappen. Hun svarer idet han når foten av trappen og slenger opp døren til korridoren i første etasje.

«Linnéa.»

«Det er meg,» sier han.

Det verker i ham av nervøsitet.

«Ja, det er det,» svarer hun til slutt, som hun alltid gjør.

Elias slapper av litt.

«Unnskyld,» sier han. «Jeg er så jævla lei meg for i går.»

Egentlig ville han si det i dag tidlig, med det samme de så hverandre. Men han fikk ingen mulighet. Linnéa holdt seg unna hele dagen. Og før siste time forsvant hun.

«Ja vel,» sier hun bare.

Stemmen hennes høres ikke sint ut. Ikke engang trist. Bare tom og oppgitt – som om hun har *gitt opp* – og det skremmer Elias mer enn noe annet.

«Det er ikke – jeg har ikke drevet med det. Jeg har ikke tenkt å begynne igjen. Det var bare en joint.»

«Du sa det i går.»

«Det virket ikke som du trodde meg.»

Elias går langs radene med skap, forbi sittegruppen med harde trebenker som er skrudd fast i gulvet, forbi oppslagstavlen, og Linnéa har fortsatt ikke sagt noe. Plutselig blir han bevisst en annen lyd. Skritt som ikke er hans.

Han snur seg. Det er ingen å se.

«Du lovtte at du hadde sluttet,» høres Linnéas stemme.

«Jeg vet det. Unnskyld. Jeg vet at jeg har sviktet deg ...»

«Nei,» avbryter Linnéa ham. «Det er deg selv du svikter, for faen! Du kan ikke gjøre det for *min* skyld. Da kommer du aldri ...»

«Jeg vet det, jeg vet det,» sier han. «Jeg vet alt det der.»

Elias er framme ved skapet sitt. Han låser opp, stapper noen bøker i den svarte tøyvesken og smeller igjen den tynne metall døren. Han rekker akkurat å høre de andre skrittene før de stanser. Han snur seg igjen. Ingen der. Ingen i det hele tatt. Og likevel føler han seg iaktatt.

«Hvorfor gjorde du det?»

Hun stilte det samme spørsmålet i går, gjentok det flere ganger.

Men han sa ikke sannheten. Den var for skremmende. For sprø. Til og med for en psyko som ham.

«Jeg sa jo det. Jeg fikk angst,» sier han og prøver å la være å høres irritert ut, vil ikke starte en krangel igjen.

«Jeg vet at det er noe mer.»

Elias nøler.

«Okei,» sier han lavt. «Jeg skal fortelle det. Kan vi møtes i kveld?»

«Okei.»

«Jeg sniker meg ut så fort mamma og pappa har sovnet. Linnéa ...»

«Ja?»

«Hater du meg?»

«Jeg hater at du stiller et så idiotisk spørsmål,» freser hun.

Endelig. Dette er den Linnéa han kjenner.

Elias legger på. Han smiler der han står i korridoren. Det er håp. Så lenge hun ikke hater ham, er det håp. Han må fortelle det til Linnéa. Hun er søsteren hans i alt utenom blod. Han trenger ikke gå igjennom dette alene.

I samme øyeblikk blir lampene mørke. Elias stivner til. Et svakt lys finner veien gjennom vinduene i enden av korridoren. Et sted i nærheten lukkes en dør. Så senker stillheten seg.

Det er ingenting å være redd for, sier han til seg selv.

Han begynner å gå mot utgangen. Tvinger seg til å gå med rolige skritt. Ikke gi etter for panikken som begynner å vokse i ham. Han svinger rundt hjørnet av en skaprekke.

Det står noen der.

Vaktmesteren. Elias har bare sett ham et par ganger, men han er umulig å glemme. Det er de store, isblå øynene. Øyne som ser tvers gjennom Elias, ser alle hemmelighetene hans.

Elias bøyer hodet idet han går forbi. Likevel kjenner han blikket til vaktmesteren brenne i nakken. Han går fortere. Kvalmen

stiger i halsen. Det er som om pulsen slår så hardt i halsgropen at den trigger brekningsrefleksen.

Det siste halvåret har alt blitt bedre. Han har merket at det skjer ting i ham, at han forandrer seg. Den nye psykologen på BUP er ikke så dust som den forrige, og det virker faktisk som om hun forstår ham litt. Men framfor alt har han Linnéa. Hun får ham til å føle seg levende, får ham til å ønske seg ut av det kvelende, men likevel fortrolige mørket.

Derfor er det så vanskelig å forstå hvorfor dette skjer *nå* – nå når han endelig får sove okei om natten, nå når han til og med kan føle seg glad.

For tre dager siden så han ansiktet sitt forandre seg i speilet. Trekkes ut og bli forvridd til det ugjenkjennelige. Og han skjønnte at han holdt på å bli gal på ordentlig. Som de som hører stemmer og hallusinerer. Det skremte vettet av ham.

I tre dager sto han imot både barberblad og varene til Jonte. Han unngikk speil. Men i går fikk han øye på seg selv i et butikkvindu, så at ansiktet skalv og fløt ut som om det var laget av vann. Det var da han ringte Jonte. Det var da alt gikk galt.

Du mister grepet.

En fremmed hvisking i hodet hans. Elias ser seg rundt. Han oppdager at han har gått opp vindeltrappen igjen og kommet til korridoren utenfor rektors kontor. Han vet ikke hvorfor han har gått hit.

Taklysene glimter til og slukner. Døren til trappeoppgangen glir langsomt igjen bak ham. Like før den lukker seg, hører han det. Lyden av myke skosåler i vindeltrappen.

Gjem deg.

Elias løper bortover den halvmørke korridoren. Etter hver skaprekke venter han å se noen *eller noe* dukke fram. Idet han runder et hjørne, hører han at døren til trappeoppgangen åpnes langt bak ham. Skrittene nærmer seg, sakte, men målbevisst.

Han kommer fram til den store steintrappen som er skolens ryggrad.

Løp opp trappen.

Beina til Elias adlyder, tar to trinn av gangen. Øverst oppe fortsetter han å løpe bortover den lille korridoren der en låst dør fører til loftet. Det er en blindvei, en av skolens få bortglemte steder. Her ligger det et toalett som ingen bruker. Linnéa og han pleier å møtes der.

Skrittene kommer nærmere.

Gjem deg.

Elias åpner døren til toalettet og smetter inn. Han lukker forsiktig etter seg og prøver å puste så lavt han greier. Lytter. Det eneste han hører, er en motorsykkel som akselererer og forsvinner i det fjerne.

Elias legger øret mot døren.

Han hører ingenting. Men han vet at det står noen der. På den andre siden av døren.

Elias.

Hviskingen er sterkere nå, men Elias er helt sikker på at den bare eksisterer i hodet hans.

Nå har det skjedd, jeg er blitt gal, tenker han, og straks høres stemmen:

Ja. Det har du.

Han ser mot vinduet, mot den blekblå himmelen. De hvite flisene glinser. Det er kaldt her inne. Han fylles av en enorm ensomhet.

Snu deg.

Elias vil ikke, likevel snur han seg langsomt rundt. Han har ikke makt over sin egen kropp lenger. Det er stemmen som styrer den, han er som en marionett av kjøtt og blod.

Nå står han foran de tre håndvaskene med speil over. Han ser det bleke ansiktet sitt og vil lukke øynene, men det går ikke.

Knus glasset.

Kroppen til Elias adlyder. Grepet hans rundt håndtaket på tøyvesken hardner. Han svinger den gjennom luften.

Lyden av speilet som knuses lager ekko mellom de flislagte veggene. Store biter løsner, faller ned i vasken og smadres klirrende til mindre glasskår.

Noen må ha hørt det, tenker Elias. Vær så snill, la noen ha hørt det.

Men ingen kommer. Han er alene med stemmen.

Kroppen til Elias går bort til vasken og plukker opp det største glasskåret. Han skjønner hva som skal skje. Angsten gjør ham svimmel.

Du er ødelagt. Umulig å fikse.

Sakte rygger han inn i et av de åpne avlukkene.

Snart er det over. Snart trenger du aldri å være redd mer.

Stemmen høres nesten trøstende ut nå.

Elias låser etter seg og synker ned på dosetet. Han kjemper for å åpne munnen, kjemper for å skrike, men kroppen adlyder ham ikke lenger. I stedet hardner grepet om glasskåret, og de skarpe kantene skjærer seg inn i håndflaten.

Ingen smerte.

Og han kjenner ingen smerte. Han ser blodet piple fram fra håndflaten og dryppe ned på de grå gulvflisene, men han kjenner ingenting. Kroppen har dovnnet bort. Bare tankene er igjen. Og stemmen.

Livet blir ikke bedre. Like bra å avslutte det nå. Du slipper smerten. Du slipper sviket. Det vil uansett aldri bli bedre, Elias. Livet er bare en fornedrende kamp. De døde er de lykkelige.

Elias prøver ikke lenger å kjempe imot. Glasskåret skjærer gjennom det lange genserermet og blottes den arrete huden under.

Mamma. Pappa, tenker han. De kommer til å klare det. De har troen sin. De tror at vi vil ses igjen, i himmelen.

Jeg elsker dere, tenker han idet han trykker det skarpe glasskåret mot huden og lager det første snittet.

Han håper Linnéa vil forstå at han ikke valgte dette selv. Alle andre kommer til å tro at han tok livet sitt, og det spiller ingen rolle. Bare ikke hun gjør det.

Han skjærer på en helt annen måte enn han har gjort tidligere. Dypt og målbevisst.

Snart er det over, Elias. Bare litt til. Så er det over. Det blir bedre sånn. Du har lidd så mye.

Blodet pumper ut av armen. Han ser at det skjer, men han kjenner ingenting, og nå danser det svarte prikker foran øynene hans. De danser og utvider seg og vokser sammen til hele verden blir fullstendig svart. Den siste lyden han hører, er skritt ute i korridoren. Vedkommende der ute lister seg ikke lenger. Det er det ingen grunn til nå.

Han prøver å holde fast ved Linnéa. Som da han var liten og trodde han kunne unngå mareritt hvis han klarte å tenke på noe hyggelig idet han falt i søvn.

Tilgi meg.

Han vet ikke om det er han selv eller stemmen som sier det.

Og det er da han kjenner smerten.